

CELE MAI FRUMOASE POVEȘTI CLASICE

Traducere din engleză de Andrei Covaciu

CORINT BOOKS

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

DE LEWIS CARROLL

Alice începuse să se plictisească să stea degeaba pe malul râului, lângă sora ei. Vremea era deosebit de călduroasă, ceea ce o făcea să se simtă foarte somnoroasă și fără vlagă. Tocmai se gândea dacă plăcerea de a împleni o salbă de margarete merita efortul de a se ridica și de a le culege, când, deodată, un Iepure Alb cu ochi roz o luă la goană prin apropiere.

Nu era absolut nimic ieșit din comun, iar lui Alice nu i se păru ciudat să-l audă pe Iepure șoptind:

— Of, Doamne! Of, Doamne! O să întârzii!

Dar când Iepurele scoase un ceas de buzunar din jiletcă¹, uitându-se la el grăbit, Alice își dădu seama că nu mai văzuse vreodată un iepure cu jiletcă și cu ceas de buzunar. Începu să-l urmărească pe câmp și apucă să vadă cum acesta intră într-o vizuină mare.

Cât ai clipi, Alice se vârî și ea acolo, după iepure. Vizuina se continua sub forma unui tunel lung, iar Alice simți cum se prăbușește într-un fel de puț adânc. Era prea întuneric ca să-și dea seama încotro se îndrepta, dar putu să observe că pereții puțului erau căptușiți cu dulăpioare și cu rafturi. Apucă de pe un raft un borcan pe care scria „Dulceață de portocale”. Din păcate, acesta era gol, așa că îl puse la loc.

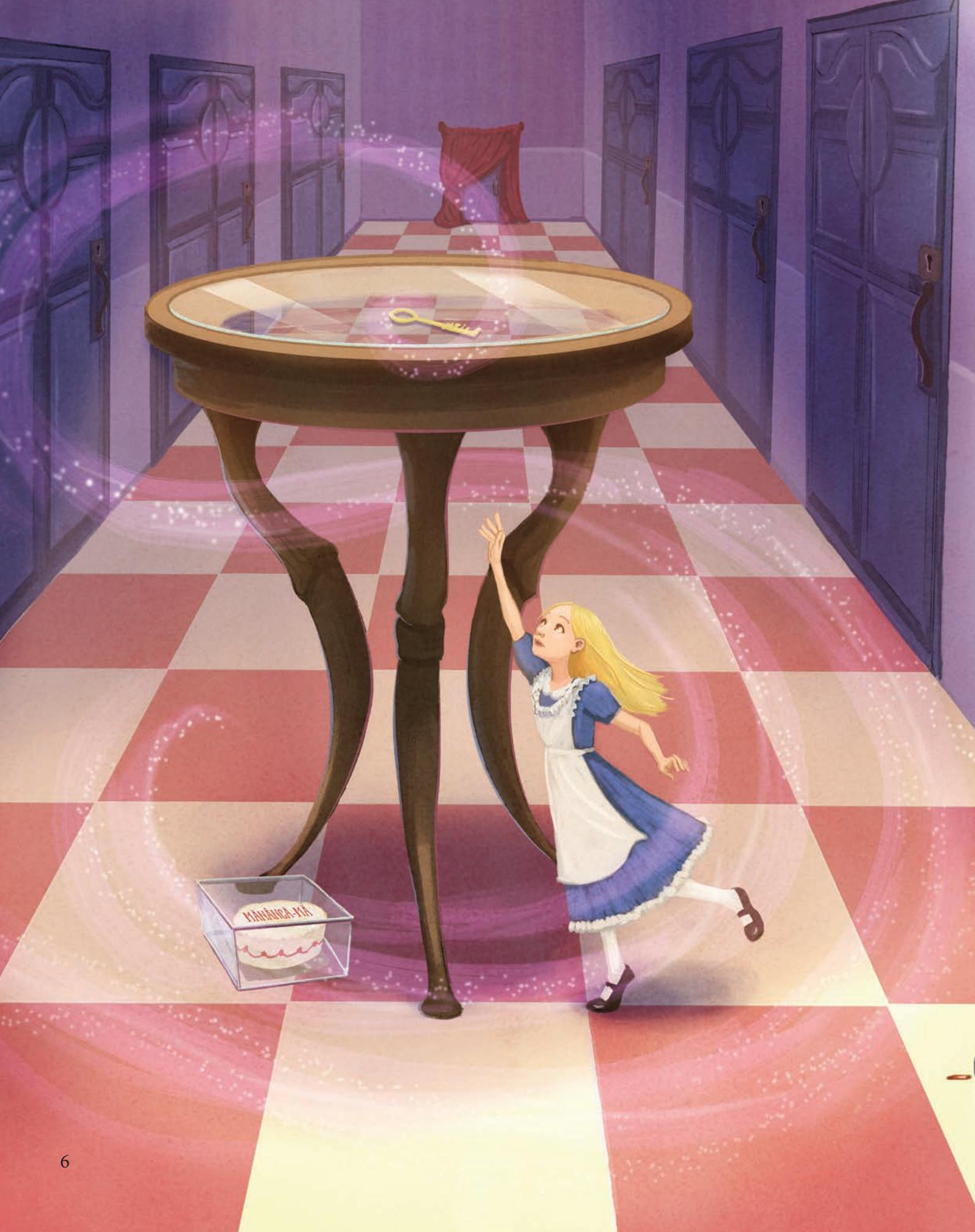
Căzând în continuare și neavând altceva mai bun de făcut, Alice începu să se gândească la pisica ei:

— Dina, draga mea, cât de mult mi-aș fi dorit să fii cu mine!

Alice simți că începe să moțăie și, de cum se cufundă în lumea viselor — buf! —, se prăbuși pe un morman de frunze uscate, și gata căderea!

¹ Vestă.

Fetița se ridică în picioare și-l văzu pe Iepurele Alb cum dispărea grăbit pe un coridor lung ce se afla în apropiere. Nu avea nicio clipă de pierdut. Alice o zbughi pe urmele acestuia și apucă să-l audă cum oftează:

– Of, vai de urechile și de mustățile mele, cât de târziu s-a făcut!

Spunând acestea, iepurele dădu colțul, făcându-se nevăzut.

Fetița se afla acum într-un hol lung și scund, cu uși pe toate părțile. Toate erau însă încuiate. În mijlocul holului se afla o măsuță de sticlă, cu trei picioare, pe care era așezată o cheie mică de aur. Din păcate, aceasta nu se potrivea în nicio broască, dar, deodată, Alice descoperi o draperie mititică, pe care mai înainte nu o observase. În spatele acesteia se afla o ușiță, nu mai înaltă de patruzeci de centimetri. Alice încercă să o deschidă cu cheia și, spre bucuria ei, aceasta se potrivea!

Deschizând ușa, Alice văzu o grădină încântătoare, cu flori în culori aprinse și fântâni arteziene ce răcoreau atmosfera. Cât de mult i-ar fi plăcut să se plimbe pe aleile din grădină, dar prin ușa cea mică nu i-ar fi încăput nici măcar capul!

Întristată, Alice închise ușa și se întoarse la masa de sticlă pe care, ca din senin, între timp, apăruse o sticluță. De gâtul ei era prins un bilețel pe care scria „Bea-mă”. Alice ezită o clipă, dar apoi luă o dușcă. Licoarea dinăuntru avea gust de tartă cu vișine, șarlotă, ananas, curcan fript, caramele și pâine prăjită cu unt, așa că Alice dădu imediat sticla pe gât.

– Ce senzație ciudată! exclamă Alice, în timp ce corpul i se micșora, ajungând la o înălțime de numai douăzeci și cinci de centimetri.

În aceste condiții copila ar fi putut să încapă pe ușa cea mititică și să ajungă în grădina minunată, dar, din păcate, cheia rămăsese pe masa de sticlă, iar Alice era acum prea mică să poată ajunge la ea.

Deodată, privirea i se opri asupra unei cutiuțe de sticlă, aflate sub masă. Înăuntru se afla o prăjitură mică de tot pe care scria „Mănâncă-mă”. Alice mușcă o bucățică, apoi încă una, până când termină prăjitura, și simți cum crește la loc.

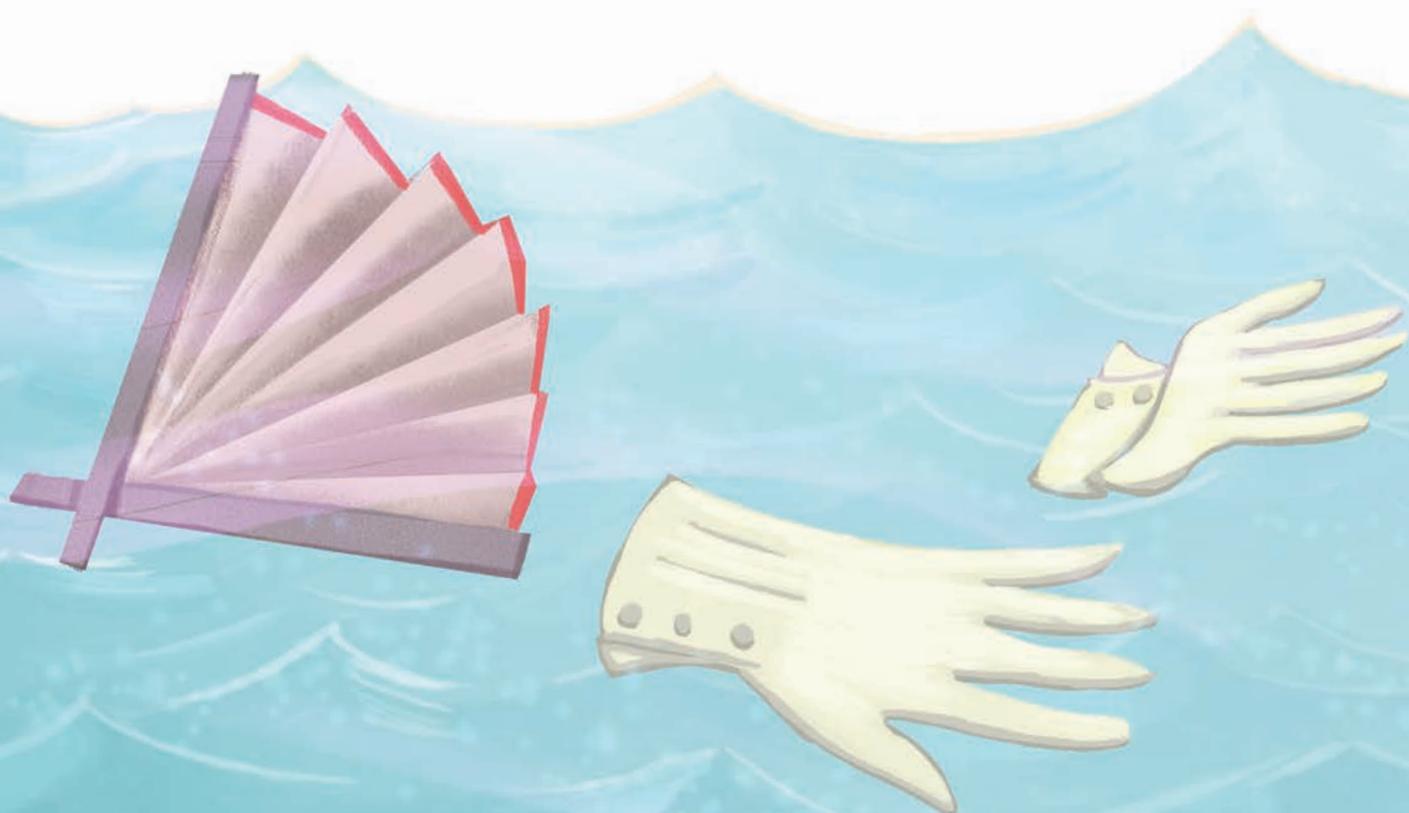
– E din ce în ce mai ciudat! exclamă Alice. Rămâneți cu bine, picioarelor! spuse ea, privind în jos, acolo unde propriile picioare păreau să-i dispară în depărtare. În același timp, capul i se izbi de tavanul holului: Alice ajunsese să aibă peste trei metri înălțime! Luă cheița și se îndreptă către ușa care dădea spre grădină.

Sărmana Alice! Tot ce putea face era să stea pe o parte și să privească îmbufnată grădina, dar să treacă dincolo devenise mai greu ca oricând. Rămase așa și începu să plângă și, cu toate că încerca să se abțină, plânse în continuare, vărsând șuvoaie de lacrimi, până când acestea făcură în jurul ei o baltă adâncă de vreo zece centimetri.

După o vreme, începu să audă în depărtare zgomot de pași mărunți. Era Iepurele Alb, care se întorcea, îmbrăcat maiestuos și ținând într-o mână o pereche de mănuși moi, albe, din piele, iar în cealaltă, un evantai mare.

– Vă rog, domnule! strigă Alice.

Îl înfricoșă pe iepure atât de tare, încât acesta tresări puternic, scăpă din lăbuțe mănușile și evantaiul și se făcu nevăzut cât ai bate din palme.

Alice culese de jos mănușile și evantaiul. Cum pe hol era foarte cald, fetița începu să-și facă vânt cu evantaiul, iar când se uită la propriile mâini, constată cu surprindere că își pusese una dintre mănușile albe ale iepurelui:

– Cred că m-am micșorat la loc, gândi ea.

Dându-și seama că evantaiul era pricina micșorării ei, se descotorosi în grabă de el, înainte de a risca să dispară cu totul.

Deodată, Alice simți cum călcâiele îi alunecă. Mănușile zburară cât colo și – fleoșc! – copila se trezi cufundată până la gât în apă sărată, în vreme ce mănușile pluteau pe lângă ea. Pentru o clipă, crezu că ajunsese cumva în apa unei mări, dar curând își dădu seama că se bălăcea, de fapt, în lacrimile pe care le vărsase cu câteva clipe mai înainte, când avusese trei metri în înălțime.

– Ce n-aș da să nu fi plâns atât de mult! se văită Alice, înotând către mal și încercând apoi să se usuce.

Nu după multă vreme, Iepurele Alb își făcu din nou apariția.

– Mă întreb unde aș fi putut să le pierd, bodogăni el supărat.

Alice ghici că era vorba despre evantaiul și mănușile uitate mai devreme.

Iepurele o observă pe Alice și se burzului la ea:

– Mary Ann! Aleargă în clipa asta până acasă și adu-mi de acolo o pereche de mănuși și un evantai!

Alice se sperie atât de tare încât, fără să mai stea pe gânduri, fugi în direcția indicată de iepure.

– M-a confundat cu slujnica lui! își spuse ea, în timp ce alerga.

Nu după multă vreme ajunse în fața unei case cochete, pe ușa căreia se afla o placă de bronz lucioasă pe care scria „Iepurele A”. Păși înăuntru și se repezi pe scări către etaj, unde găsi o masă așezată în dreptul ferestrei, iar pe aceasta un evantai și o pereche de mănuși albe din piele. Fata le înșfăcă într-o clipită și fu gata să plece, când privirea îi poposi asupra unei sticlute așezate lângă oglindă. Alice îi scoase dopul și o duse la gură. Înainte să apuce să bea o jumătate din conținutul ei, simți cum capul i se lovește de tavan. Trebui să se ghemuiască pentru a nu-și frânge gâtul. Cum continua să crească, își scoase o mână pe fereastră și un picior pe hornul șemineului, ca ultimă soluție.

După câteva minute, Iepurele Alb apăru la ușă și încercă să o deschidă, dar cotul lui Alice o ținea blocată. Atunci Iepurele încercă să intre pe fereastră cu ajutorul unei scări.

– Nici să nu te gândești! își spuse Alice dând din mână.

Afară se auzi un țipăt scurt, iar Iepurele se prăvăli la pământ.

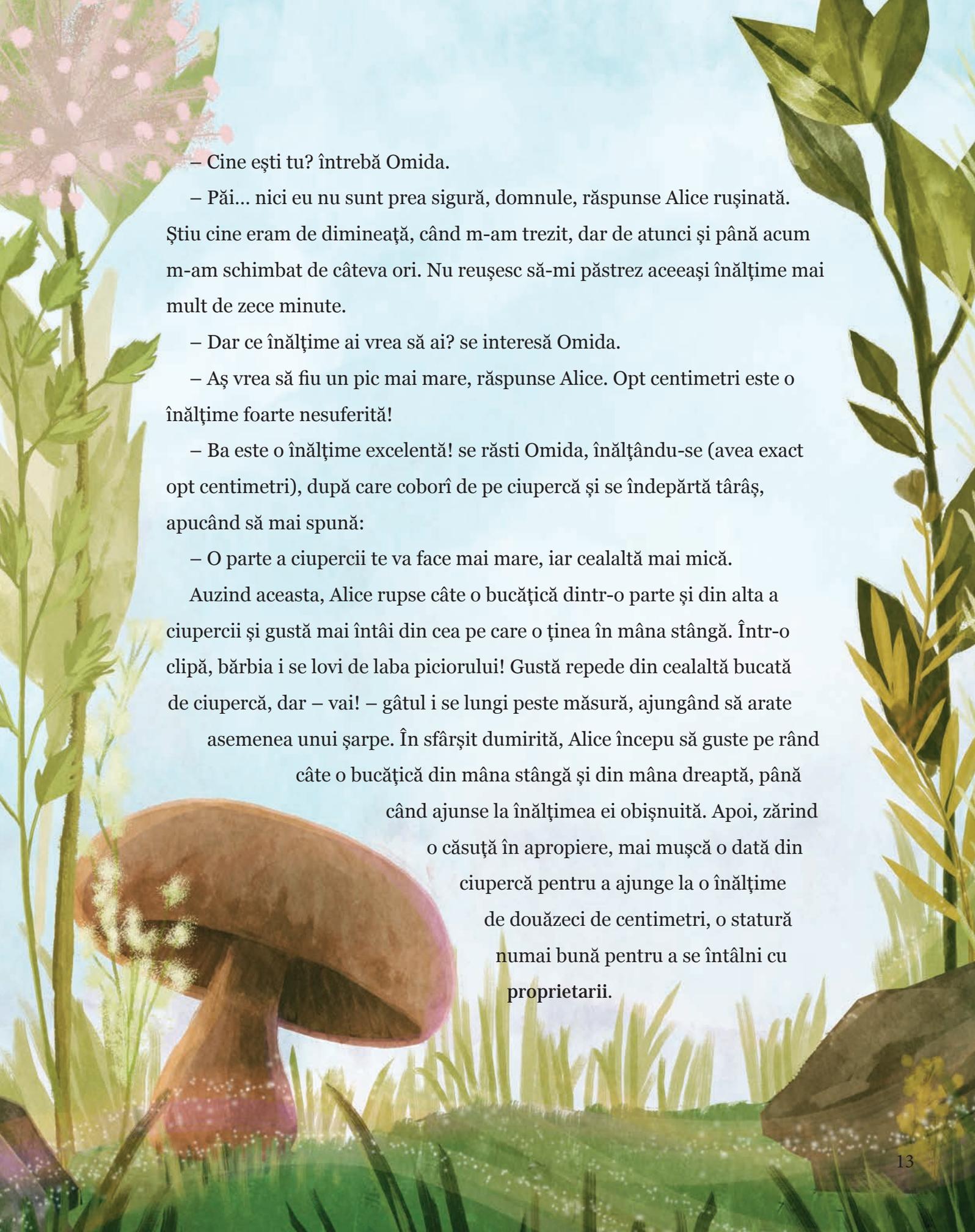
Imediat, o mulțime de pietricele izbiră fereastra. Alice văzu cum acestea se transformă pe rând în prăjiturile și, sperând că se va micșora la loc, înghiți una. Încântată, constată într-adevăr că trupul i se reducea în dimensiuni. De cum se făcu suficient de mică încât să poată ieși pe ușă, o zbughi afară și se îndepărtă alergând cât o țineau picioarele.

Nu după multă vreme, Alice ajunsese într-o pădure deasă și începu să caute ceva de mâncat sau de băut care să o ajute să crească din nou. Chiar lângă ea se găsea o ciupercă uriașă, cam cât Alice de înaltă, pe care fata o studie pe toate părțile: pe dedesubt, pe ambele părți și în spate, și numai după aceea se gândi să se uite și deasupra. Își aruncă ochii peste marginea ciupercii și privirea ei o întâlni imediat pe cea a unei omizi mari și albastre, care ședea cu mâinile în sân.

– Cine ești tu? întrebă Omida.

– Păi... nici eu nu sunt prea sigură, domnule, răspuse Alice rușinată. Știu cine eram de dimineață, când m-am trezit, dar de atunci și până acum m-am schimbat de câteva ori. Nu reușesc să-mi păstrez aceeași înălțime mai mult de zece minute.

– Dar ce înălțime ai vrea să ai? se interesă Omida.

– Aș vrea să fiu un pic mai mare, răspuse Alice. Opt centimetri este o înălțime foarte nesuferită!

– Ba este o înălțime excelentă! se răsti Omida, înălțându-se (avea exact opt centimetri), după care coborî de pe ciupercă și se îndepărtă târâș, apucând să mai spună:

– O parte a ciupercii te va face mai mare, iar cealaltă mai mică.

Auzind aceasta, Alice rupse câte o bucățică dintr-o parte și din alta a ciupercii și gustă mai întâi din cea pe care o ținea în mâna stângă. Într-o clipă, bărbia i se lovi de laba piciorului! Gustă repede din cealaltă bucată de ciupercă, dar – vai! – gâtul i se lungi peste măsură, ajungând să arate asemenea unui șarpe. În sfârșit dumirită, Alice începu să guste pe rând câte o bucățică din mâna stângă și din mâna dreaptă, până când ajunse la înălțimea ei obișnuită. Apoi, zărind o căsuță în apropiere, mai mușcă o dată din ciupercă pentru a ajunge la o înălțime de douăzeci de centimetri, o statură numai bună pentru a se întâlni cu proprietarii.

Apropiindu-se de casă, Alice văzu un mesager care alerga dinspre liziera pădurii și se opri pentru a ciocăni la ușă. Acesta înmână unui servitor o scrisoare, aproape la fel de mare ca el, spunând, în același timp, pe un ton solemn:

– Pentru Ducesă. O invitație la partida de crochet a Reginei.

Din casă se auzea o hărmălaie de neînchipuit – urlete și strănuturi neîntrerupte și, din când în când, câte o bufnitură, de parcă cineva ar fi spart farfuri. Alice, însă, era hotărâtă să intre în casă indiferent de consecințe, așa că se strecură pe lângă servitor și pași înăuntru.

Nimeri într-o bucătărie mare. Ducesa se afla în mijlocul acesteia, ținând în brațe un bebeluș, în vreme ce o bucătăreasă învărtea într-un ceaun imens pus pe foc. În aer se simțea un miros pătrunzător de piper, din pricina căruia Alice, Ducesa și bebelușul strănutau de zor (când bebelușul nu începea să urle). Singurele ființe din bucătărie care nu strănutau erau bucătăreasa și o pisică mare care stătea tolănită lângă vatră, rânjind cu gura până la urechi.

– De ce rânjește pisica așa? o întrebă Alice sfioasă pe Ducesă.

– Pentru că este o Pisică de Cheshire, uite de-aia! o repezi Ducesa.

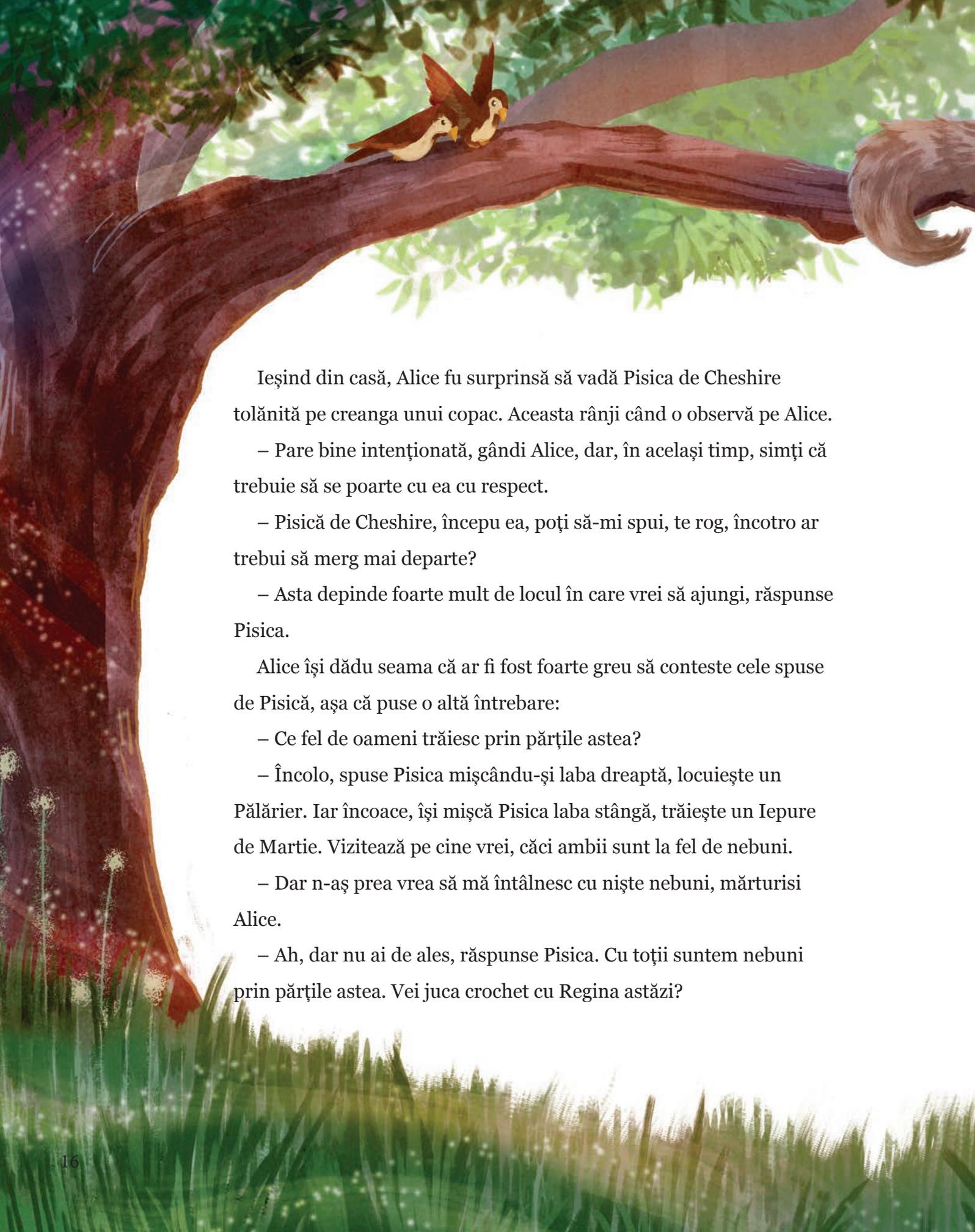
Deodată, bucătăreasa începu să arunce către Ducesă și bebeluș cu tot ce îi venea la îndemână: un polonic mare, apoi un set de cratițe, farfuri și alte vase. Ducesa nu păru afectată, nici măcar atunci când obiectele o nimeriră, iar copilul oricum urla din toți rărunchii, așa că era greu să-ți dai seama dacă loviturile îl supărau ori nu.

– Uite! Poți să-l ții puțin în brațe, dacă vrei, îi spuse Duceasa lui Alice, pasându-i bebelușul. Eu trebuie să mă pregătesc să merg să joc crochet cu Regina.

Spunând aceasta, Duceasa să făcu nevăzută. Bebelușul începu să grohăie și să guițe îngrijorător de tare, astfel că Alice, privindu-l cu mai multă atenție, observă că acesta era, de fapt, un purcel. Se gândi că nu avea niciun sens să-l mai țină în brațe, așa că lăsă animalul jos și îl privi cum fuge spre pădure.

An illustration of a large, gnarled tree with a thick, reddish-brown trunk and a thick, curved branch extending towards the right. Two small, brown and white birds are perched on the branch. The background is a soft, green, out-of-focus forest scene. The foreground shows a field of tall, green grass with some white flowers.

Ieșind din casă, Alice fu surprinsă să vadă Pisica de Cheshire tolănită pe creanga unui copac. Aceasta rânji când o observă pe Alice.

– Pare bine intenționată, gândi Alice, dar, în același timp, simți că trebuie să se poarte cu ea cu respect.

– Pisică de Cheshire, începu ea, poți să-mi spui, te rog, încotro ar trebui să merg mai departe?

– Asta depinde foarte mult de locul în care vrei să ajungi, răspunse Pisica.

Alice își dădu seama că ar fi fost foarte greu să conteste cele spuse de Pisică, așa că puse o altă întrebare:

– Ce fel de oameni trăiesc prin părțile astea?

– Încolo, spuse Pisica mișcându-și laba dreaptă, locuiește un Pălărier. Iar înapoi, își mișcă Pisica laba stângă, trăiește un Iepure de Martie. Vizitează pe cine vrei, căci ambii sunt la fel de nebuni.

– Dar n-aș prea vrea să mă întâlnesc cu niște nebuni, mărturisii Alice.

– Ah, dar nu ai de ales, răspunse Pisica. Cu toții suntem nebuni prin părțile astea. Vei juca crochet cu Regina astăzi?

– Mi-ar face mare plăcere să joc, spuse Alice, dar încă nu am fost invitată. Deodată, Pisica se făcu nevăzută, dar Alice nu se miră prea tare, pentru că începuse să se obișnuiască cu toate aceste ciudățenii. Rămase așa o vreme, așteptându-se ca Pisica să apară din nou, dar aceasta nu se arătă, așa că fata porni pe poteca despre care i se spusese că duce la căsuța Iepurelui de Martie.

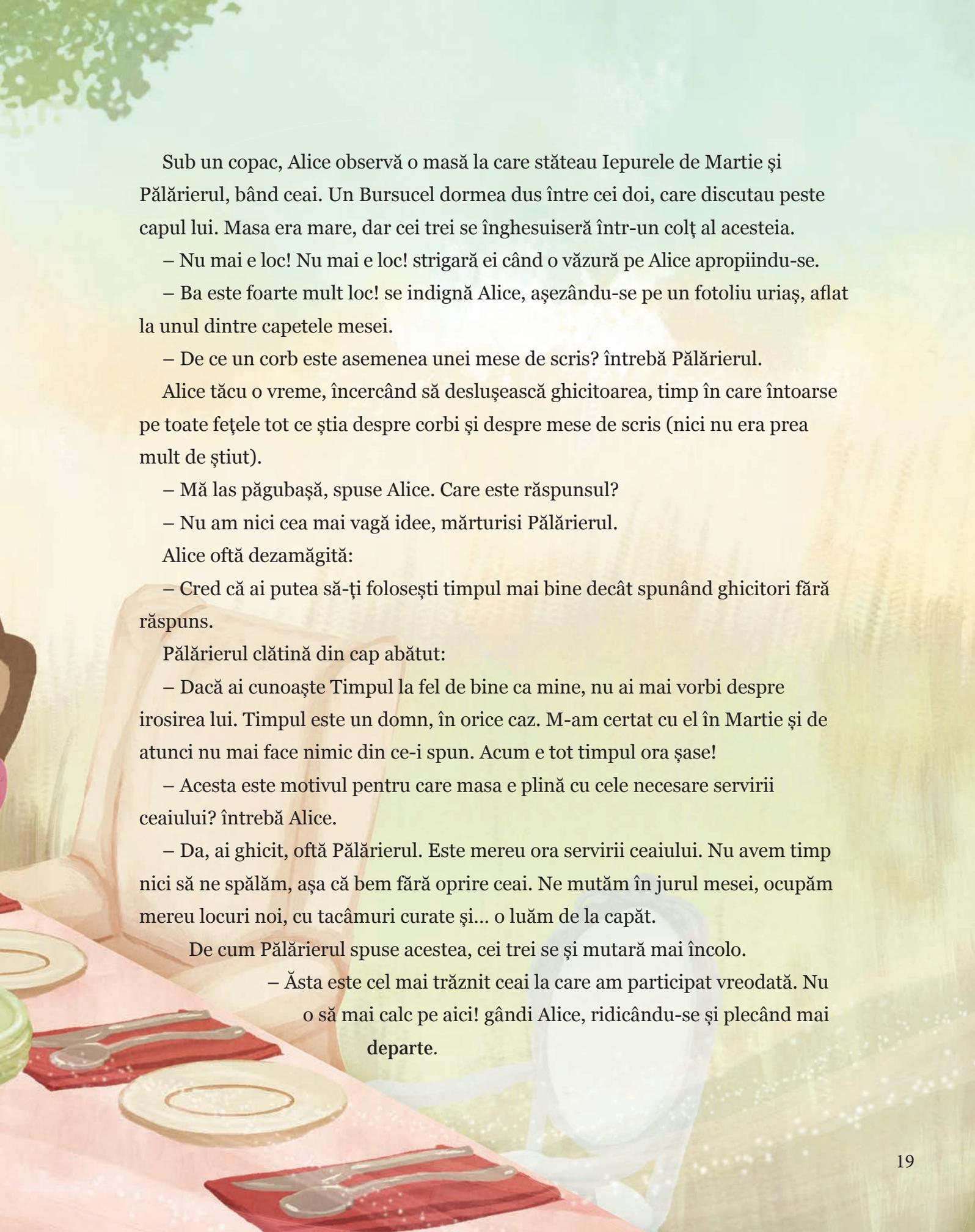
– Pălării am mai văzut, gândi ea, așa că un Iepure de Martie trebuie să fie ceva cu mult mai interesant.

De cum își termină gândul, Alice ridică privirea și o văzu din nou pe Pisica de Cheshire, cocoțată pe creangă. După o vreme, însă, aceasta dispăru din nou, de data aceasta încetișor, începând cu vârful cozii și terminând cu rânjetul, care mai rămase o vreme, după ce restul Pisicii dispăruse.

Alice nu făcu prea mulți pași și ajunse în apropierea casei Iepurelui de Martie. Cel puțin așa își imagina, pentru că hornurile aveau forma unor urechi, iar acoperișul era capitonat cu blăniță de iepure.

Sub un copac, Alice observă o masă la care stăteau Iepurele de Martie și Pălărierul, bând ceai. Un Bursucel dormea dus între cei doi, care discutau peste capul lui. Masa era mare, dar cei trei se înghesuiseră într-un colț al acesteia.

– Nu mai e loc! Nu mai e loc! strigară ei când o văzură pe Alice apropiindu-se.

– Ba este foarte mult loc! se indignă Alice, așezându-se pe un fotoliu uriaș, aflat la unul dintre capetele mesei.

– De ce un corb este asemenea unei mese de scris? întrebă Pălărierul.

Alice tăcu o vreme, încercând să deslușească ghicitoarea, timp în care întoarse pe toate fețele tot ce știa despre corbi și despre mese de scris (nici nu era prea mult de știut).

– Mă las păgubașă, spuse Alice. Care este răspunsul?

– Nu am nici cea mai vagă idee, mărturisi Pălărierul.

Alice oftă dezamăgită:

– Cred că ai putea să-ți folosești timpul mai bine decât spunând ghicitori fără răspuns.

Pălărierul clătină din cap abătut:

– Dacă ai cunoaște Timpul la fel de bine ca mine, nu ai mai vorbi despre irosirea lui. Timpul este un domn, în orice caz. M-am certat cu el în Martie și de atunci nu mai face nimic din ce-i spun. Acum e tot timpul ora șase!

– Acesta este motivul pentru care masa e plină cu cele necesare servirii ceaiului? întrebă Alice.

– Da, ai ghicit, oftă Pălărierul. Este mereu ora servirii ceaiului. Nu avem timp nici să ne spălăm, așa că bem fără oprire ceai. Ne mutăm în jurul mesei, ocupăm mereu locuri noi, cu tacâmuri curate și... o luăm de la capăt.

De cum Pălărierul spuse acestea, cei trei se și mutară mai încolo.

– Țsta este cel mai trăznit ceai la care am participat vreodată. Nu o să mai calc pe aici! gândi Alice, ridicându-se și plecând mai departe.

Chiar în fața, fetița observă un copac și o ușa săpată în trunchiul acestuia. Trecând pragul, fata reveni în coridorul lung în care se afla masa de sticlă, cheița de aur și ușa care dădea spre grădina cea încântătoare. Mușcă puțin din ciupercă (își păstrase o bucățică în buzunar), suficient cât să ajungă la o înălțime de treizeci de centimetri, după care păși în grădină.

În fața ei se afla o tufă mare, plină de trandafiri albi. Trei grădinari le vopseau cu sârg petalele în roșu.

– Ați putea să-mi spuneți, li se adresă Alice, de ce vopsiți trandafirii?

– Pentru că tufa aceasta ar fi trebuit să fie de trandafiri roșii, domnișoară, îi răspunse unul dintre grădinari, iar noi, din greșeală, am plantat una de trandafiri albi. Dacă regina prinde de veste, toți trei ne-am alege cu capetele tăiate!

Deodată, un alt grădinar începu să se agite:

– Regina! Regina!

Toți ceilalți se aruncară pe burtă. O întreagă procesiune se apropia de Alice, compusă din Valetul de Cupă, un pluton de soldați din cărți de joc, iar la urmă Regele și Regina de Cupă.

Când Regina văzu ce făcuseră grădinarii, țipă din toți rărunchii:

– Să li se taie capetele! urlă ea și plecă mai departe.

Înainte ca soldații să înțeleagă despre ce era vorba, Alice îi ajută pe grădinari să se ascundă într-un ghiveci de flori din apropiere. După câteva minute de căutare, soldații se lasară păgubași și porniră în marș după Regină. Alice se hotărî să se ia după ei până la terenul de crochet.

Alice nu mai văzuse nicicând un teren de crochet atât de ciudat. Bilele erau de fapt niște arici vii, ciocănașele niște păsări flamingo, iar soldații făceau podul pentru a marca porțile. Chiar și atunci când Alice reuși să pună corpul păsării ei sub braț și să-i țină gâtul întins, aceasta se întoarse și o privi în ochi cu o expresie consternată, care o făcu să izbucnească în râs.

Iar când încercă să lovească un arici cu capul păsării, acesta se desfăcu, revenind din ghemotoc la forma lui obișnuită, și o luă la sănătoasa. Era, într-adevăr, un joc foarte dificil, așa că Alice se hotărî să-și ia tălpășița fără ca Regina să observe.

Nu după mult timp, Alice se întâlnește cu un Grifon.

– Ai văzut-o cumva pe Falsa Broască Țestoasă? Întrebă acesta.

– Nu, răspunde Alice. Nici nu știu ce este aceea sau cum ar trebui să arate.

– Atunci vino cu mine, spuse Grifonul și, dacă o întâlnim, îți va spune povestea ei.

Nu trebuie să meargă prea departe pentru a o întâlni pe Falsa Broască Țestoasă, care ședea pe o piatră, singură și abătută. Pe măsură ce se apropiau, Alice îi auzea oftaturile care păreau că-i sfâșie inima.

– De ce este atât de tristă? Îl întrebă Alice pe Grifon.

– Este vorba doar de imaginația ei, răspunde acesta. Știi, nu are de fapt niciun motiv de întristare.

Spunând acestea, Grifonul se întoarce către Falsa Broască Țestoasă:

– Această domnișoară ține neapărat să îți audă povestea, rosti el.

– Atunci, trebuie să i-o spun, răspunde Falsa Broască Țestoasă.

Urmă apoi o tăcere lungă, întreruptă din când în când numai de suspinele Falsei Broaște Țestoase.

– Când eram mici, începu într-un târziu aceasta, ceva mai liniștită, mergeam la o școală aflată în largul mării. Învățătorul era o țestoasă marină pe care o porecliserăm Țestoasa de Uscat.

– Dar de ce ați poreclit-o Țestoasa de Uscat, dacă nu era așa ceva? întrebă Alice.

– I-am spus Țestoasa de Uscat pentru că ne era învățător, răspunse Falsa Broască Țestoasă supărată. Cum poți fi atât de proastă?

– Și câte ore pe zi făcea lecții cu voi? continuă Alice.

– Zece ore în prima zi, nouă în următoarea, și așa mai departe...

– Ce program școlar ciudat! exclamă fata.

– De aceea se numesc lecții, remarcă Grifonul, pentru că se micșorează de la o zi la alta¹.

Deodată se auzi un strigăt în depărtare:

– Începe procesul!

– Despre ce proces e vorba? întrebă Alice, însă Grifonul nu îi răspunse decât:

– Hai!

O luă de mână și amândoi o rupseră la fugă.

¹ Joc de cuvinte: în limba engleză, „lesson” – lecție, „to lessen” – a descrește, a se diminua, pronunțate aproximativ asemănător.

Când Alice ajunsese în sala de judecată, Regele și Regina de Cupă erau deja așezați pe tronurile lor, înconjurați de o mulțime de păsări și de animale, precum și de un pachet întreg de cărți de joc. Valetul stătea în fața lor, legat în lanțuri și, în apropiere, Iepurele Alb ținea într-o labă o trompetă, iar în cealaltă un pergament făcut sul. Judecătorul era însuși Regele, care își pusese sub coroană o perucă, iar într-o parte se aflau cei doisprezece jurați – o combinație de animale și păsări. Chiar în mijlocul sălii de judecată fusese pusă o masă plină cu tarte.

– Liniște în sala de judecată! strigă Iepurele Alb.

– Aprod, citește acuzația! ceru Regele.

Iepurele suflă de trei ori în trompetă, desfășură sulul și citi următoarele:

„Regina noastră cea de cupă,

Cu gătitul tartelor când se ocupă,

Valetul vine și le fură negreșit,

Dar nu poate scăpa nepedepsit!“

– Dați verdictul, se adresă Regele juraților.

– Nu încă! Nu încă! se grăbi Iepurele Alb să intervină. Mai întâi, sunt o mulțime de proceduri de urmat.

– Atunci chemați-l pe primul martor, spuse Regele.

– Să intre Pălărierul! strigă Iepurele Alb.

Pălărierul cel Nebun își făcu apariția cu o ceașcă de ceai într-o mână și cu o felie de pâine unsă cu unt în cealaltă.

– Mii de scuze, Majestate, dar nu apucasem să-mi termin ceaiul când am aflat că trebuie să mă prezint aici.

– Spune ce știi, îl somă Regele, și dacă te mai agiți mult, voi pune să fii executat pe loc!

Chiar în acea clipă, Alice avu o senzație ciudată: creștea la loc!

– Sunt un om sărman, Majestate, spuse Pălărierul umil.

– Ești un martor de doi bani! îl săgetă Regele. Poți pleca. Chemați-l pe următorul martor!

Alice tresări surprinsă atunci când Iepurele Alb îi citi numele cu voce tare:

– Alice!

- Aproape doi kilometri, adăugă Regina.
- Ei bine, nu plec nicăieri, exclamă Alice. Ați inventat regula asta pe loc!

Regele se albi la față:

- Stabiliți verdictul, se adresă el juraților.
- Nu, nu! interveni Regina. Mai întâi sentința, după aceea verdictul!
- Ce mai prostie! se revoltă Alice. Cum adică sentința înaintea verdictului?

verdictului?

- Gura! răcni Regina, înroșindu-se toată.
- Nici nu-mi trece prin gând! o sfidă Alice.
- Să i se taie capul! țipă Regina.
- Cine se teme de voi? spuse Alice (care, între timp, revenise la înălțimea ei obișnuită). Nu sunteți decât un pachet de cărți de joc!

De cum rosti aceste cuvinte, toate cărțile se ridicară în aer și începură să o atace, năpustindu-se asupra ei. Alice țipă și încercă să se apere cu mâinile... dar în clipa următoare se trezi pe marginea râului, cu capul în poala surorii ei, care tocmai îi îndepărta cu grijă din păr câteva frunze uscate, căzute din copacii din apropiere.

– Trezește-te, Alice dragă! îi șopti surioara. Vai, cât de mult ai putut să dormi!

– Dar ce vis ciudat am avut! spuse Alice.

După ce-i povesti toate aventurile prin care trecuse, fugi acasă ca să-și facă un ceai, gândindu-se că, de fapt, avusese un vis minunat!

VÂNTUL PRIN SĂLCII

DE KENNETH GRAHAME

Sobolul robotise prin căsuță toată dimineața, pentru curățenia de primăvară. Natura se redeștepta încetișor, iar aerul era proaspăt și umplea cu alean până și văgăuna mică și întunecată în care locuia. Nu este de mirare că, deodată, sobolul simți că nu mai rezistă: începu să scormonească și să sape cu lăbuțele prin pământ până când – buf! – botul îi fu mângâiat de razele soarelui.

Se furișă vesel de-a lungul pajiștii până ajunse la râu. Nu mai văzuse niciodată un râu și îi păru un fel de animal mlădios, cu mișcări șerpuitoare, care curge la vale, șopotind. Sobolul era încântat.

Pe malul opus, Sobolul observă o scobitură întunecată. Tot uitându-se, văzu cum de acolo apare mai întâi un ochi, apoi altul, urmați de o față mică, brună, cu mustăți, urechi drepte și o blăniță groasă și mătăsoasă. Era Șoarecele de Apă.

– Nu vrei să vii încoace? întrebă Șoarecele.

Acesta se urcă într-o bărcuță și vâsli cu dibăcie de-a latul râului, ajutându-l apoi pe Sobol să pășească încetișor în barcă.

– Crede-mă, spuse Șoarecele, nimic nu este mai plăcut decât mersul alene cu barca.

Cei doi se lăsară o vreme purtați de apă, dar, nu după mult timp, Sobolul, vrăjtit de lumină, de sunetele și de mirosul râului, începu să implore:

– Șoricelule, te rog, lasă-mă și pe mine să vâslesc acum!

Cu toate că Șoarecele încercă să-l oprească, Sobolul se repezi la vâsle, barca se răsturnă și – pleosc! – ambele animăluțe se treziră în apă.

Săracul Sobol! Șoarecele îl ajută să ajungă la mal, unde vinovatul începu să tușească și să scuipe apă, rușinat din cale-afară de cele făcute. Când Sobolul începu să-și ceară iertare, Șoarecele râse:

– Ce contează puțină apă pe blănița unui Șoarece de Apă? De ce nu vii să locuiești la mine un timp? Te pot învăța să vâslești și să înoți, și în curând o să devii iscusit la mânuirea unei bărci, asemenea nouă!

Astfel ajunse Sobolul să locuiască în confortabila casă de pe malul râului a Șoarecelui.

– Șoricelule, spuse Sobolul într-o dimineață însorită, nu ai vrea să îl vizităm pe domnul Broscoi? Am auzit atât de multe lucruri despre el, încât tare aș vrea să-l cunosc și eu.

– Cu siguranță că vreau, răspunse prietenosul Șoarece. Adu barca și vom vâsli imediat până acolo. La domnul Broscoi nu poți nimeri niciodată la o oră nepotrivită. El este mereu binevoitor, mereu bucuros să te vadă și mereu trist când trebuie să îți iei rămas-bun. Așa este el!

– Cu siguranță trebuie să fie o ființă cât se poate de cumsecade, constată Sobolul, urcându-se în barcă și începând să vâslească.

– Într-adevăr, este cel mai bun animal, răspunse Șoarecele. Totuși, uneori are și el nebuniile lui. Cândva era pasionat de navigație. A cumpărat bărci cu pânze, haine de marinar, de toate! După ce s-a săturat de navigație, a început să locuiască într-o barcă, iar noi trebuia să stăm cu el acolo și să ne prefacem că ne place. Avea de gând să-și petreacă tot restul vieții în barca aia. E mereu la fel: indiferent de ce nebunie îl apucă, după o vreme se satură și îl apucă altă nebunie.

Urmând un meandru al râului, cei doi se treziră în fața reședinței Broscoiului, un conac vechi, cochet, cu o pajiște întinsă până pe malul râului. Acolo debarcară, îndreptându-se apoi către casă și găsindu-l pe Broscoi odihnindu-se într-un scaun de grădină.

– Ura! exclamă acesta, văzându-i. Mă pregăteam să trimit o barcă după voi, pentru că tocmai am descoperit cu ce aș vrea să mă ocup pentru tot restul vieții!

Șoarecele oftă și se uită cu subînțeleș la Sobol.

Broscoiul își conduse prietenii către grajd, unde le arătă o căruță de nomazi vopsită în galben de canar, cu roți verzi și roșii. Un cal fusese deja înhămat.

– Numai așa trebuie să călătorești! exclamă Broscoiul. Necunoscutul care te așteaptă, praful de pe drum, dealurile care urcă și coboară! Azi aici, mâine cine știe unde? Înăuntru se află tot ce îți poți dori pentru călătoria pe care o vom începe în această după-amiază!

Șoarecele trebui să se lase convins să-și părăsească mult iubitul lui râu pentru noua nebunie a Broscoiului, dar, către sfârșitul după-amiezii, cei trei prieteni porniră la drum.